

Treballar pegant

La prohibició, fa poc, d'un combat de boxa infantil a Burgos ha fet esclatar un escàndol entorn d'un esport que tingué gran popularitat en aquest segle. Un demagògic i fulminant editorial de *El País* el qualificà d'«esport brutal i inhumà, ròssec i ofensa a les propostes de qualsevol societat civilitzada».

L'editorial no deia si entre les propostes d'aquesta societat figura una tal *fiesta nacional* que, com sap tothom, tracta de la mort de braus després d'un seguit de bestieses que el diari esmentat descriu convenientment quan s'escau la temporada taurina.

La boxa és un esport agressiu i, possiblement, un espectacle indecorós, però m'agradaria saber si ho és més, per exemple, la brega de galls, reglamentàriament prohibida, però tolerada. No massa lluny

Ferran TORRENT

de govern civil de València se n'ofereixen representacions.

Però, deixant a banda les comparacions, la diferència entre aquestes brutalitats consistiria en el fet que els boxadors intercanvien colps, molt sovint, com una de les poques maneres que tenen de guanyar-se la vida.

Sembla una broma que els mentors d'una societat de tres milions d'aturats parlen de «propostes civilitzades» i qualifiquen d'«ofensa», precisament, un ofici, el de la boxa, al qual tots arriben amb l'esperança de trobar un futur que la societat civilitzada ha estat incapaç de proporcionar-los. Els combats de boxa entre menors són indecents, però milers de *morenos* fan front cada dia a la humiliació de l'almoïna. Entre aquestes dues alternatives, el *moreno* del semàfor hauria de tenir, almenys, la d'obrir-se camí en la vida, ni que siga a trompades.

Ni més ni menys

M. BERNARDOS BENIQUE

Els tres reis mags han estat enguany més mags que mai, ja que és màgia que, de sobte, arribe el València C. F. i pague de colp als jugadors els mesos endarrerits, els apunte part de la fitxa, i pague quasi tots els deutes als empleats. Màgia, i de la bona.

Les pressions de la lliga professional per part de Baró i els ajuts dels directius de sempre, més algun altre de nou, han evitat que els jugadors valencianistes s'hagen decidit per alguna acció de reivindicació (vagues o tancaments rebujats), les quals, fent cara de metal·lúrgic, haurien dut Saura, Subirats i els restants a fer pancartes, jugar amb adhesius sindicalistes o enviar les dones a la plaça del País amb el mocador al cap.

Mentre això no passava, es plantejava una possibilitat insòlita, ja que Evarist Carrió, que ha cessat al Levante, era nomenat entrenador del Castelló; i això és insòlit, perquè fóra el primer cas de la història en què, després de ser destituït en un segona B, busquen un entrenador des d'un segona A.

I tot perquè Antoni Torres emigrava més al sud, deixa Castàlia per entrar en el Rico Pérez Alacantí; fet que acaba de convertir, ja quasi definitivament, l'Hércules en una sucursal de can Barça. Bona tàctica per als catalans, que, de fa uns anys, imiten amb èxit el Real Madrid, i millor encara per als valencians, que no poden trobar ajut en el València, que s'han allunyat del Madrid i que fan bé si s'acosten a un arbre ric.

Per cert, durant els últims dies s'ha parlat molt del món del motor, ara, però, cal fer una miqueta de memòria al voltant de l'afer —molt anomenat, de tant en tant— del circuit permanent de Cullera. M'ho pense bé i en parlem dimecres.

UNA SUBSCRIPCIÓ

**52
REGALS
A L'ANY!**

el Temps

Deu anys, Al Tall